

SCIENCE
FICTION

ТРИЛЪР

13

1951 1952 1953 ФАНТАСТИКА

НАГРАДИ "ХЮГО"

ОТ ДРАКОНИТЕ ДО КОМПЮТРИТЕ

Мъри Лейнстър

Изследователският отряд

I

Най-близката луна премина зенита. Формата ѝ бе неправилна и краищата назъбени. Изглежда, това бе населен астероид. Хейджънс го бе виждал неведнъж и затова дори не повдигна глава. Спътникът пресече небето със скоростта на експрес на въздушна възглавница, като закри доста звезди по пътя си. А човекът продължи да се рови в разпръснатите книжа – това за него бе доста необичайно, защото от юридическа гледна точка той бе един престъпник и следователно присъствието му на Лорен II бе също престъпление. Странно бе да се занимава с подобна дейност в стая с метални щори в обществото на огромен плешив орел, който благородно дремеже върху тридвоймовата тръба, стърчаща от стената. Единствения му помощник бе отвлечен след схватката с „нощния скитник“, корабът на Кодиус Къмпани и най-вероятно бе замъкнат в някое тяхно тайно скривалище. И сега трябваше да работи за двама. Разбираше добре, че е единственият човек в тази система.

Долу в „конюшната“ спяха мечките. Ситка Пит тежко се изправи и тръгна към легена си и жадно започна да гълта студената вода, след което изведнъж се разкиха шумно. Това събуди Сурдо Чарли и той недоволно засумтя. От там, долу, се разнесе ръмжене и резки движения.

– Тихо! Ей, вие там, тихо! – извика Хейджънс и продължи работата си. Той свърши отчета за климата и включи компютъра си. Докато той се справяше с данните, човекът прегледа записките си и пресметна оставащите припаси. После отново се захвана с отчета.

„Ситка Пит“ – записа той, – „изглежда се справи с проблема за борбата с отделните особи на сфиксовете. Той разбра, че не бива да ги души, защото ноктите му не са в състояние да пробият дори горния слой на кожата им. Днес Семпър съобщи, че стадо от тези същества е надушило пътя към станцията. Ситка се скри от страната на вятъра и започна да чака идването им. Когато го отминаха той нападна сфикса и нанесе два силни удари по главата му, чиято сила се равняваше на два двадесетдвоймови снаряда, изстреляни едновременно от противоположни посоки. Черепът на сфикса се сплеска като яйце и звярът се строполи веднага мъртъв на земята. После мечока с подобни мощни плесници се справи с още два сфикса. Сурдо Чарли наблюдаваше с ръмжане схватката, но когато на Ситка Пит се нахвърлиха останалите сфиксове, той се намеси. Аз не можех да стрелям, тъй като се страхувах да не го улуча и

скоро би станало доста зле, ако на помощ не бе дошла Фаро Нел. Появата и отвлече вниманието на сфиксовете и даде възможност на Ситка да приложи нова техника. Като се изправи на задните си крака той започна да нанася ужасни удари. Битката свърши бързо. Семпър още известно време викаше и летеше над биещите се, но както обикновено не се присъедини към нея.

Забележка: мечето Найджът затича да вземе участие в схватката, но майка му с ритник го изгони. Сурдо и Ситка, както им е навика, не му обърнаха никакво внимание. Аз стигам до извода, че гените на мечките от Кодиак са много устойчиви.“

Вън се разнасяха нощните звуци. Сред тях ясно се различаваха гласовете на пойни гущери, приличащи на звуци от орган, хиленето на „нощните скитници“, нещо приличащо на удари с чук, който забива гвоздеи и скърцането на врати. От всички страни се чуваше чирикане в различни тоналности – рожба на съвсем миниатюрни същества, които на Лорен II заместват насекомите.

Хейджънс продължи да пише:

„Ситка продължи да се пери след края на битката. Реши да покаже на Сурдо новите си хватки, повдигаше главите на ранените и мъртви сфиксови и нанасяше от две страни удари с лапите си. Мечките ревяха страшно, докато мъкнаха труповеите към пещта за изгаряне на смет. И ми се стори, че...“

Изведнъж се раздаде сигнал за повикване. Хейджънс вдигна глава и погледна скалата. Семпър поотвори студеното си око, погледна стопанина си и отново го затвори. Човекът се заслуша. От долу се носеше спокойно хъркане. Нещо пронизително завика в гъсталака. Последва заекване, истеричен смях, чукане, звуци на орган...

Звънецът отново се обади. Това означаваше, че някакъв кораб е уловил сигналния лъч, за съществуването на който знаеха само корабите на Кодиус Къмпани и този кораб съобщаваше, че се приземява. Но Хейджънс знаеше, че сега в системата не би трябвало да има никакви кораби.

Лорън II бе единствената обитаема планета и тя официално бе обявена за необитаема, поради вредоносната фауна (сфиксовете, разбира се). Колонизацията бе забранена, а Кодиус Къмпани следователно вършеше нарушение на закона. Едва ли имаше по-тежко престъпление от самоволното настаняване на нова планета.

Звънецът задействува трети път. Хейджънс изригна гръмка ругатня, протегна ръка да изключи светлинния лъч и веднага реши, че е напълно

безмислено. Радиолокаторът бе фиксираше вече неговото местоположение на планетата. Корабът спокойно можеше да открие това място и през деня да се приземи.

– Дяволите да ги вземат! – изруга Хейджънс. Той не се помръдна, докато звънецът не проговори още един път. Корабът на Кодиус Къмпани трябваше да даде двоен сигнал. Но вече дълги месеци в тази част на Галактиката нямаше нито един кораб на компанията.

Звънецът заби отново.

Мембраната на космофона слабо просветна и глас, изкриван от разстоянието, отчетливо заговори:

– Викам планетата! Викам планетата! Корабът на Крит Лайн „Одисей“ вика Лорен II. Спускаме един пътник в ракетния катер. Включете насочващите огньове.

Хейджънс замръзна на мястото си от изненада. Той с радост би приветствувал кораб на Кодиус Къмпани, но гост от Колониалната Служба съвсем не бе желан. Той сигурно би унищожил колонията, Ситка, Сурдо и дори малкия Найджъл, а него биха дали под съд за незаконно заселване на планетата. Но появата тук на нелегално съществуващата станция на търговски кораб, просто с нищо не можеше да се обясни.

Хейджънс включи огньовете и видя, колко ярко е осветена пистата за кацане. После се изправи. Трябваше да вземе всички мерки след като са разкрили обежището му. Събра записите си в специалния сейф и отдели настрана документите, свидетелстващи, че Кодиус Къмпани поддържа тази станция. Той заключи стоманената врата. Оставаше му само да натисне едно копче и съдържанието на касата да се превърне в чиста пепел, но засега реши да изчака. Ако бе сигурен, че това е кораб на Колониалната служба не би се колебал да поеме отговорността и да поседи доста години в затвора, но кораб на Крит Лайн, ако е истина, не е опасен.

Но появата му тук е просто невероятна. Той поклати глава, навлече комбинезона, взе оръжието си, спусна се долу, където се намираха мечките и завъртя превключвателя. Зверовете се събудиха от ярката светлина и учудено га загледаха. Ситка Пит седна и замига смешно. Сурдо Чарли легна на гръб и размаха крака, сякаш така бе доста по-хладновато. После шумно се обърна и замърка в знак на приятелско разположение към влезлия човек.

Фаро Нел се заклати към вратата на отделната си килия, направена специално малкият Найджъл да не се пречка на възрастните мечки и да не ги дразни.

Хейджънс, единственият човек на тази планета, огледа четириногите си земляци, своята основна работна и бойна сила. Всички те бяха видоизменени потомци на Шампиона на Кодиак, в чест на който се наричаше компанията. Ситка Пит, най-големият саец, тежеше над две хиляди фунта, Сурдо почти го достигаше, Фаро Нел, в която майчината добротата се съчетаваше със страшна свирепост тежеше хиляда и осемстотин фунта, а мечето което показваше любопитната си муцунка, беше стигнало шестотин фунта. Зверовете с очакване гледаха Хейджънс. Те добре знаеха, какво значи, когато на рамото му се намираше Семпър.

– Да вървим! Вече е тъмно. Някой се приземява. Страхувам се, че нещата ще тръгнат на зле.

Той свали резето от външната страна на обора. Ситка Пит се измъкна, клатушкайки се, Сурдо го последва и всички изглеждаха спокойни. Ситка се изправи на задните си крака и пое въздух с носа си. Сурдо също задуши. Последна се появи Фаро Нел. Тя заръмжа на Найджъл, който се въртеше около нея. Хейджънс приготви нощното си оръжие. Чувствуваше се до известна степен неловко, защото бе пратил напред животните. Нужно бе да минат през два гъсталака, а вече нощта бе настъпила. Зверовете прекрасно усещаха опасностите, но човек не притежаваше тяхното обоняние и зоркия им поглед.

Фенери осветяваха пътеката, която водеше към площадката за кацане, с някаква тайнствена светлина и наоколо се виждаха огромни сплетени арки на гигантски папрати, стройни колони дървета над тях и интересни на вид стреловидни храсти. Лампите бяха поставени на нивото на земята и листата отчетливо се очертаваха на нощния фон. Навсякъде контрастът светлина-сянка бе поразителен.

– Напред! – изкомандува Хейджънс и махна с ръка. – Хоп!

Той затръшна със сила вратата на обора и цялата процесия тръгна към площадката за кацане през ивицата осветена гора. Двете грамадни мечки Кодиак се поклашаха добродушно отпред. Ситка на четирите си крака престъпваше предпазливо по пътеката. След него извъртайки се от една страна на друга вървеше Сурдо Чарли. Хейджънс след тях напрегнато се вслушваше в тъмнината. Фаро Нел и Найджел завършваха шествието.

Те представляваха отличен боен отряд, добре приспособен за предвиждане по тази изпълнена с опасности дива гора. Ситка и Чарли винаги оформяха авангарда. Фаро Нел защитаваше тила. Найджел я следваше. Той непрекъснато се нуждаеше от грижи и затова майка му, бе винаги нащрек. Хейджънс бе основната ударна сила. Дум-дум куршумите

поразяваха дори сфиксовете, а светещия конус на фенера на пушката, който веднага се включваше, щом докосваше спусъка, добре осветяваше целта. Оръжието му съвсем не приличаше на обикновена ловна пушка. Но и обитателите на Лорен II не бяха обикновени зверове. „Нощните скитници“ се страхуваха от светлината. Те можеха да нападнат в състояние на истерия предизвикана от прекалено ясно осветление.

Отрядът бързо вървеше към площадката. Хейджънс беше разярен. Станцията на Кодиус Къмпани на Лорен II съществуваше съвършено секретно. Причините компанията да я създаде, бяха достатъчно сериозни, но тя бе изградена тайно. По металния глас в космофона не можеше да се определи реакцията на пътника от кораба на нелегарното положение на станцията. Но поне в случай на нужда Хейджънс ще успее да се върне и да унищожи сейфа и така да спаси тези, които са го пратили тука.

Намирайки се още във фантастично осветената част на гората той чу далечният груб рев на кацания катер. Ясно бе, че това не е рев на моторите на кораб. И колкото повече доближаваха ракетодрума, рева ставаше по-силен. Двете мечки внимателно душеха въздуха и продължаваха да се придвижват напред.

Отрядът се приближи до площадката. Тя бе залита от ослепителна светлина. Мощните лъчи бяха насочени нагоре под ъгъл, така че приборите на кораба леко да извършат кацането. Някога подобни ракетодруми бяха върха на модата, но сега ги бяха сменили решетки за кацане, които с необикновена лекота издигаха и спускаха звездолетите.

А остарелия тип площадки се срещаша на планети, където се извършваха изследователски работи, най-вече по биология или екология, или на току-що основани колонии, където не бяха успели да изградят типов ракетодрум.

Когато Хейджънс стигна края на площадката, нощните обитатели обикаляха източниците на светлина подобно на земните насекоми. Въздухът бе премрежен от въртящите се същества: едно безкрайно множество от всевъзможни видове и размери, от малките бели нощни мушици и многокрили летящи червеи до непрекъснатото сновящите и достатъчно големи голи твари, които биха могли да минат за ошипани летящи маймунки. И всички те бръмчаха, пляскаха, кръжаха лудо във въздуха и издаваха особени свистящи звуци. Те бяха така много, че почти образуваха таван над площадката за кацане и забулваха небето. Като погледна нагоре, през завесата от тела и крила веднага видя синьо-белия пламък на ракетния катер.

Пламъкът видимо растеше. Един път се отклони настрана. Изглежда пилотът бе регулирал посоката, а после ракетата се върна в нормалното си отвесно положение. Светещата точка се превърна в голяма звезда, после в много ярка луна и накрая в безмилостно заслепяващо кълбо. Хейджънс се извърна и затвори очи. Тромавият Ситка Пит последва примера му и се загледа в тъмната гора. Сурдо, изглежда не забелязваше нищо и само отвреме на време внимателно помирисваше въздуха. Фаро Нел натисна с огромната си лапа главата на Найджъл и старателно го излиза преди появата на гостите. А той се държеше като капризно дете и непрекъснато се дърпаше. Ревът се превърна в чудовищен гръм. От площадката повя горещ вятър. Катерът се спусна на земята и пламъкът и си проби път през живата завеса. Дигна се облак прах. Средата на полето ярко избухна и нещо бързо се плъзна в огъня, измачка го и седна в него. Пламъкът веднага изчезна и Хейджънс дидя ракетния катер. Той се бе изправил на опашката си с остър нос към звездите, откъдето се бе появил.

След бурята настъпилата тишина изглеждаше абсолютна. И постепенно започнаха да се появяват нощните звуци – свиренето на орган и някакво плахо и приличащо на хълцане проплакване. Звучите ставаха нормални и изведнъж Хейджънс започна да чува нормално. Страничната врата на катера се отвори с трясък и от нея излетя някакъв предмет, който започна да се развива. Това бе стълбата и тя прехвърли изгорялата площадка.

От вратата излезе човек. Той се обърна към кабината и се ръкува с някого. Спусна се на стълбата и премина над димящото поле. В ръката си имаше малко куфарче. Като стигна края на изкуствената пътека, той ловко скочи на земята и бързо се отправи към края на площадката за кацане, след което махна с ръка на пилота в катера. Металната стълба веднага се изправи нагоре, нави се и изчезна в корпуса на корабчето. От опашката се изтръгна пламък и мигновено се издигнаха стълбове задушлив прах. Отново избухна ярка ослепителна светлина, съпроводена от непоносим шум. Пламъкът бързо надмина димната завеса... Когато Хейджънс възвърна слуха си, той чу само приглушено мърморене. Малката светла точка се стопи в небето, където я чакаше големия кораб.

От гъсталаците отново се понесоха нощните звуци. Животът на Лорен II протичаше независимо от човешките работи. На димящата площадка стоеше малък човек с куфарче в ръка и удивено се оглеждаше наоколо. Щом огънят започна да загасва, Хейджънс тръгна към него. Ситка и Сурдо по навик вървяха отпред, а Фаро Нел като предано куче

подтичваше след стопанина си и не изпускаше от грижовните майчини очи палавото си детенце.

Човекът на площадката изплашено гледаше този парад. Никак не е приятно да кацнеш на непозната планета, да прекъснеш и последната си връзка с останалия космос, след отлитането на катера и да се окажеш лице в лице с такова семейство гигантски мечки. Самотната човешка фигура в подобна компания изглежда съвсем нереална.

Пристигналия объркано разглеждаше приближаващия отряд. Когато мечките го заобиколиха, той изплашено се дръпна.

– Здравейте! Не се страхувайте от мечките. Те са мои приятели – извика Хейджънс.

Ситка се приближи плътно до пристигналия и внимателно го помириса. Миризмата бе удовлетворителна, на човек и мечката се изтегна право във калта, като не махаше дружелюбни очи от непознатия. Сурдо усилено изучаваше с нос края на площадката. Приближи се Хейджънс и веднага забеляза, че пристигналия носи униформата на офицер от Колониалната Служба. По знаците на отличие се виждаше, че чинът му е висок. И това не вешаеше нищо добро.

– Да – произнесе непознатият, – а къде са вашите работи? Какво, по дяволите, правят те? И защо сте преместили станцията? Казвам се Рон. Дошъл съм да направя отчет за вашата колония.

– Каква колония – учуди се Хейджънс.

Рон започна да се дразни:

– Робот-пункт на Лорен II. И не се опитвайте да ме убеждавате, че онзи идиот, пилотът, не е уцелил планетата. Това нали е Лорен II? А това площадката за кацане? Но къде са роботите? Вие би трябвало да започнете изграждането на решетката. Какво е станало тук? И какви са тези животни?

Хейджънс се усмихна.

– Тук – каза той вежливо, – се намира нелегално и незаконно селище, следователно аз съм престъпник, а тези зверове са мои съучастници. Ако не искате да имате работа с престъпници, можете да си вървите, но аз не ви гарантирам, че ще доживеете до утрото, затова ви съветвам да се възползвате от моето гостоприемство. Аз ще обмисля, какво да правя с вас пред това време. Честно казано имам всички основания да ви убия.

Фаро Нел се изправи на задните си крака до Хейджънс. Найджъл забеляза новия човек и понеже бе още дете дружелюбно се отпрати към него с малки крачки, като стеснително заскимтя и дори се разкixa от

смущение. Майката скочи до него и с един плесник го отпрати назад. Мечето отчаяно запищя и този вик от тялото с тежина шестотин фута зазвуча внушително.

Рон прескочи ниската ограда на площадката за кацане.

– Аз предлагам – каза той нерешително, – че най-добре ще бъде да си поговорим за всичко. Но ако това е нелегална колония, то вие сте арестуван и всичко което кажете може да бъде използвано против вас.

Хейджънс отново се усмихна.

– Вие сте прав – каза той. – Но сега се дръжте близо до мен и само така можем да се върнем на станцията. Аз бих заповядал на Сурдо да носи куфарчето ви, той обича да мъкне разни неща, но се страхувам, че могат да ни потрябват зъбите му. Ние ще трябва да вървим цяла миля пеш.

Той се обърна към мечките:

– Ей, да тръгваме! Към станцията! Хоп! Хоп!

Ситка Пит се разръмжа, изправи се и зае обичайното си място в челото на малката колона. След него се надигна нехайно Сурдо.

Хейджънс и Рон вървяха един до друг пред Фаро Нел и Найджъл. Само така човек на Лорен II спокойно можеше да върви през гората на половин миля от къщи. По пътя се срещнаха с „нощен скитник“, който бе в състояние на истерия от ярката светлина. С безумен смях се понесе през гъстата гора. Сурдо с удар на лапата си го свали на земята и крайниците му се заблъскаха на десетина крачки от Хейджънс. Найджъл настръхна при вида на умиращия звяр и понечи да го нападне, но грижовната мама го прогони.

II

Отдолу се разнесе умиротворено ръмжане. Зверовете дълго се насаняваха, преди да се успокоят. Светлината на площадката за кацане загасна. Изчезна и светлата ивица. Хейджънс въведе госта си в стаята, където спеше. Чу се шум на крила. Орелът вдигна глава и студено изгледа влезлите хора.

– Това е Семпър – представи го Хейджънс. – Семпър Тиранис. Той е коренен жител на Земята, но не е нощна птица и затова и не излетя да ви посрещне.

Рон изплашено гледаше огромната птица, която не помръдваше от мястото си на пръта забит в стената.

– Орел? – запита той. – Виж ти, първо мечки, е видоизменени, но мечки, а сега орел. Да, вие притежавате добър боен отряд.

– Освен това те изпълняват ролята и на товарни животни – поясни Хейджънс. – Могат да мъкнат на гърба си стотина фунта и същевременно не губят нищо от бойните си качества. И храната за тях не е проблем: търсят я в гората. Но не ядят сфиксовете, които не стават за храна.

Той извади бутилка и две чаши и покави Рон на масата. Гостът остави куфарчето си на земята и взе пълната чаша.

– Интересно – запита той, – защо Семпър Тиранис? Разбирам откъде са имената Ситка Пит или Сурдо Чарли. Очевидно произлизат от родните места на прадедите им. Но откъде се е появил Семпър?

– Обучавали са го за лов като сокол – поясни Хейджънс. – Както обучават кучетата за определен дивеч, така са постъпили и с орела. Той е прекалено голям да седи на ръката ми, но спокойно се помещава на рамото ми. Той е летящ разузнавач. Научил съм го да предупреждава за приближаването на сфиксовете. По време на полета носи миниатюрна телевизионна камера. Ползата от него е доста, но още е далече от мечките.

Рон стана и отпи от чашата.

– Любопитно... колко любопитно. Нелегална колония. А аз съм инспектор на Колониалната Служба. Работата ми е да изготвя отчет за хода на работите съгласно плана, но освен това съм длъжен да ви арестувам. Вие струва ми се, казахте, че се каните да ме застреляте?

Хейджънс каза с упорит тон:

– Опитвам се да намеря някакъв изход. Попаднах в мръсна и

неприятна история, ако се вземе под внимание и наказанието, което ме очаква за незаконната колонизация. Най-логично е да ви убия.

– Напълно те разбирам – проговори бавно Рон. – Но ако става дума за това, то дулото на моя взривател е насочено от джоба ми към коремата ти.

Хейджънс повдигна рамене.

– Напълно е възможно моите съучастници да се появят преди вашите приятели. И се боя, че ще се окажете в незавидно положение ако ви видят да седите до трупа ми.

Рон кимна в знак на съгласие.

– Това също е истина. Сигурно, вашите земяци няма да ми се зарадват. Виждам, че вие не сте от хората, които губят самообладание, дори когато срещу тях е насочен взривател. Но от друга страна лесно бихте ме убили, когато идвах насам. Аз тогава нищо не подозирах. Но ми се струва, че това не влиза в намеренията ви.

Хейджънс отново вдигна рамене.

– Както знаете – продължи Рон, – Секретът на добрите отношения между хората се крие в отлагането на кавгите. Нека засега да отложим обсъждането на въпроса, кой кого ще убие. Казвам съвсем честно, при първа възможност ще ви изпратя на топло в затвора. Незаконната колонизация е лоша работа. Но вие също имате намерение да предприемете нещо против мен. На ваше място бих направил същото. А засега предлагам да сключим примирие.

Хейджънс продължи да мълчи.

– Тогава аз ще започна първи – в гласа на Рон се прочете раздражение. – И така... – Той извади ръката си от джоба и постави на масата джобния взривател. После погледна предизвикателно Хейджънс.

– Дръж го при себе си – каза той. – Лорън II не е място, където може дълго да се живее без оръжие. – И той се обърна към шкафа и попита: – Искате ли да хапнете нещо?

– С истинско удоволствие.

Хейджънс извади от шкафа два пакета и ги сложи в нагревателя. После постави на масата две чинии.

– Но поне знаете ли какво е станало със законната колонизация? – поинтересува се Рон. – Разрешението им е дадено преди осемнадесет месеца. Кацнали са с всички необходими съоръжения и запаси. Оттогава на Лорен II са били четири кораба. Тук трябва да има няколко хиляди работи, които би трябвало да очистят и подготвят няколко стотин квадратни мили и да построят площадка за кацане, съоръжена с решетка, а

аз не забелязах дори сигнален маяк, който да сочи мястото за кацане. От високо не се забелязват изсечените участъци. Корабът на Крит Лайн бе на орбита цели три дни в търсене на място, където да ме спуснат. Представяте ли си само състоянието на пилота – беше бесен! Вашият сигнален лъч е единствения на тази планета и на него се натъкнахме случайно. Какво ли е станало?

Хейджън продължи мълчаливо да готви вечерята и след малко сухо отвърна:

– На тази планета може да има стотици колонии и никога да не подозира за съществуването на другите. Може само да се досещаме, какво е станало с роботите. Подозирам, че са се сбъскали със сфиксовете.

Рон застина с вилица пред устата.

– Аз много четох за тази планета, когато се готвех за доклада. Сфиксовете са представители на местната фауна, свирепи, хладнокръвни месоядни с особени гени, които се различават от тези на нашите гущери. Ловуват на глутници. Възрастните екземпляри тежат от седемстотин до осемстотин фунта. Могочислени са и смъртоносно опасни. И затова на хората досега не е давано разрешение за заселване. Тук могат да преживеят само роботи, тъй като са машини. А какво животно ще нападне на машина?

Хейджънс запита на свой ред:

– А какви машини могат да нападнат животни? Сфиксовете, разбира се, не ще закачат роботите, но нима роботите могат да безпокоят сфиксовете?

Рон задъвка и преглътна хапката си.

– Съгласен съм с вас, че не може да се създаде робот за ловуване. Машината може да различава, но не може да решава. Затова нас не ни заплашва опасност роботите да се разбунтуват. Те не са способни на действия без предварителни указания. Но тази колония е планирана, като са взети под внимание всички възможности на роботите. Когато участъка са изчистили, него са го заградили със електрическа стена, която би изпекла всеки сфикс, който би се опитал да премине през нея.

Хейджънс мълчаливо наричваше месо. Замисли се за миг преди да каже:

– Заселниците са кацнали през зимата. Мисля, че е така, щом колонията е успяла да просъществува известно време. И се хващам на бас, че последния кораб е бил тук преди пролетното топене на снеговете. Годишната тук продължава осемнадесет месеца, това го знаете.

– Да – отоговори Рон, – кацането е било през зимата. Последният

звездолет наистина се е спуснал преди да започне пролетта. Идеята им е била, да пуснат рудниците, да очистят нивята и да заградят всичко с електрическа мрежа преди завръщането на сфиксовете от тропиците. Както разбирам те там зимуват?

– А вие някога виждали ли сте сфиксове? поинтересува се Хейджънс и веднага добави: – Не вие, разбира се, вие не бихте могли да ги видите. Ако вземете отровна кобра и я кръстосате с дива котка, мелеза покриете с рижав и син цвят и го наградите с водобоязън и маниакална жажда за убийства, то ще получите сфикса, но само като индивид. Много по-страшна е глутницата сфиксове. Освен това те прекрасно лаят по дърветата и никаква ограда не може да ги спре.

– Но ако оградата е електрическа? – възрази Рон. През нея никой не може да пролази.

– Нито едно животно. Но сфиксовете са особена категория. Миризмата на мъртав сфикс кара цялото стадо да тича с кръвясали очи и да търси неговия убиец. Оставете на полето трупа и около него след шест часа ще се немират десетки негови събратя. А след два дни там ще се съберат стотици. Те ще вият над трупа и после ще започнат да обикалят наоколо.

Хейджънс мълчаливо задъвка известно време преди да продължи:

– Затова така си представям, какво е станало с колонията. През зимата роботите са почистили участъка за лагер и са направили оградата. С настъпването на пролетта са се завърнали сфиксовете. Трябва да добавя, че те са адски любопитни. Съмнително ми се струва, че сфикс би минал край оградата и да не се качи да погледне, какво има вътре. И такава особа е била убита от тока. Миризмата на трупа е привлякла други сфиксове, разярани от смъртта на събратя си. Някои от тях са се опитали да изкачат оградата и са загинали. И отново край мъртвите са се събрали сфиксове... и така докато оградата не е рухнала под тежестта на висящите на нея тела, а може от телата да се е образувал мост и ордата обезумяли чудовища се е нахвърлила на лагера и с писъци е тръгнала да търси жертви. Очевидно те там са били много.

Рон престана да яде и приbledня.

– Там, в материалите които четох, имаше изображения на сфиксове. Мисля, че те всичко могат да обяснят... – Той взе вилицата си, но веднага я остави обратно на масата. – Не мога да ям! – произнесе възбудено.

Хейджънс нищо не каза. Мълчаливо завържи вечерята си. Изправи се и сложи чиниите в машината за миене. Заслуша се в шумоленето и след минута прибра чистите съдини.

– Ще ми покажете ли материалите? – запита той мрачно. – Интерес-но ми е от какъв тип е селището на роботите.

Преди да отвори куфарчето си и да извади микропроектора с няколко ленти, Ржон се поколеба известно време. Избра касетата с надпис: „Инструкция по строителните работи. Колониална Служба“. Това бяха подробно разработени планове и описание на необходимото оборудване за колонията работи, започвайки от строителния материал и суровините и стигайки до организацията на управленческия апарат. Но Хейджънс затърси друга лента и когато я намери, започна бавно да превърта регулатора, спирайки се само да прочете надписите. Накрая намери това което търсеше и с интерес зачете текста.

– Роботи, навсякъде работи – измърмори той. – Защо не ги държите в големите градове, където им е мястото и да вършат там мръсните работи. Още може да ги ползват на безатмосферни планети, където нищо неочаквано не може да стане. Роботите не са подходящи за освояването на нови светове. Помислете си само! Защитата на заселниците е била възложена на тези машини! Та ако човек живее по-дълго в подобно метално общество, мирогледа му ще стане също така ограничен, като на тях. Ето подробния план на управляемата защита – взмути се той. – Ама че самодоволни и безмозъчни идиоти!

– Роботите не са чак толкова лоши – опита се да възрази Рон. – Без тях ние не бихме могли да създадем цивилизацията.

– Но едва ли ще можете с тях да завладеете пустинята – прекъсна го Хейджънс. – Към тях изпитвам същото чувство, което древните гърци и римляните са изпитвали към робите. Те са извършвали работа, която всеки може да прави за себе си, но не би вършил за друг. И това е била унизителна работа!

– Възгледа е напълно аристократичен – насмешливо подхвърли Рон. – Доколкото разбирам мечешкия обор се чисти от работи.

– Не! – отсече Хейджънс. – Това правя сам. Мечките са мои приятели. Те се бият за мен, но често не разбират, какво е нужно да се прави. Нито един робот не би им изчистил добре помещението.

Той отново се намръщи. Вън от стените на къщата нощния концерт продължаваше – хъчане, звуци на орган, чукане с чук и отвратително скърцане на врати. Понякога в нестройния хор се намесваше виенето на ръждясала помпа.

– Аз търся – каза Хейджънс и завъртя регулатора, – записите за мините. Ако са открити шахти, то няма нужда повече да говорим. Но ако са успели да изкопаят тунел и там е имало хора, които са наблюдавали

роботите, то има някаква надежда, че са оцелели.

Рон изведнъж впи поглед в него.

– И тогава... – продължи Хейджънс.

Рон рязко го прекъсна:

– Да върви по дяволите! Сега знам... Ако те са могли да оцелеят...

– Той повдигна вежди. – Аз съм инспектор на Колониалната Служба. Вече ви казах, че мога да ви вкарам в затвора. Вие рискувате живота на милиони хора, като сте в безкарантинен контакт с планетата и незаконно сте я заселили. Ако някой се спаси от колонията на роботите, той ще се окаже нежелателен свидетел за присъствието ви тук. Това не ви ли е минавало през главата?

Хейджънс продължи да върти диапроектора, изведнъж се спря и измърмори:

– Те са прокарали тунел – и продължи високо, – а за свидетелите ще приказваме, когато се появят.

Той отвори шкафа и измъкна сандъче пълно с различни неща. Там се мъдреше цял набор проводници, винтове, боолтове, гайки, въобще вещи необходими на човек в стопанство, което е едно единствено в системата.

– Е, какво мислите да правим нататък? – рязко попита Рон.

– Ще опитам да разбера, дали някой е останал жив. Бих го направил и по-рано, ако знаех за съществуването на колонията. Аз не мога да докажа, че са загинали, но мога да докажа, че някой още е жив. До тях пътя е около седмица и половина. Странното е, че две колонии са избрали местата си така близо едно до друго.

Той избра нужните му инструменти.

– Как можеш да узнаеш – запитва Рон, – останал ли е някой жив. Разстоянието до тях е хиляди мили. А само преди половин час не си знаел, че те съществуват?

Хейджънс натисна едно копче и част от дървената обшивка на стената се спусна и откри купчина монтирани платки с електронна апаратура. Започна да бърника в нея с отверка.

– Някога замисляли ли сте се, какво е това търсене на изгубени при катастрофа? – запитва той без да си извързва главата. – Има планети с плащ от милиони квадратни мили. Известно ви е, че някъде се е приземил звездолет, но дори представа нямате, къде е това. Вие считате, че оцелелите имат запас гориво, тъй като без него нито един цивилизован човек не би оцелял от мига, когато хората са се научили да обработват металите. За световия сигнал е нужно точни инструменти и прецизни

изчисления. Да ги измайсторят сами е невъзможно. И какво според вас, ще правят претърпелите корабокрушение цивилизовани хора, че спасителите да ги открият на парчето земя от квадратна миля?

Рон започна явно да се дразни от този разговор.

– Човек ще се върне в първобитното състояние – продължи размислите си Хейджънс, – ще пече месо на огън, както са правили неговите прадеди. И ще изгради система от примитивна сигнализация. Повече без микрометри и специална апаратура нищо не може да се направи. Те ще изпълнят пространството със сигнали за помощ, които биха могли да се доловят от търсещите ги хора. Съгласни ли сте с мен, Рон? Те ще направят искров предавател и ще настроят излъчваните вълни на най-късия възможен диапазон, някъде от пет до петдесет метра. Но те ще се чуват добре. Така ще предават най-примитивни сигнали. Част от вълните ще минат под йоносферата и всеки намиращ се в този обем, може да ги приеме и да открие мястото откъдето се излъчват. И така да се отпрати нататък, където нещастниците лежат в легла от клони и посмукват влагата на местните растения. Космофона ми приема само микровълни. Но като сменя няколко елемента, ще го настроя на по-дълги. И ако има сигнали за бедствие, ние ще ги чуем. Но не мисля, че ги има.

Той продължи да работи. Рон мълчаливо го наблюдаваше. Долу се разнасяше равномерното хъркане на Сурдо Чарли. Мечката лежеше на гръб с вдигнати крака. Така смяташе, че е по-прохладно. Ситка Пит се въртеше на сън и нещо сънуваше. В стаята орелът Семпър отвори око, пхна глава под гигантското крило и отново заспа. Звучите от дебрите на гората проникваха дори през плътните метални щори. Ниската луна, която премина малко преди да зазвъни сигнала за посещението, отново се появи над източния хоризонт. И тази каменна грамада, чиито неравности добре се виждаха, се плъзна по небето с пълна скорост.

– Чуи ме Хейджънс! – сърдито каза Рон. – Ти имаш пълното основание да ме убиеш. Но изглежда няма да го сториш. По-изгодно би било да оставиш на мира колонията с роботите, а вместо това се стремиш да им помогнеш. Но ти си престъпник. Аз знам, че от такива планети като Лорен II са били пренесени ужасни бактерии и това е струвало живота на хиляди хора. И ти продължаваш да рискуваш. Защо го правиш? Нали може да станеш причина за гибелта на други хора?

Хейджънс се усмихна.

– Напразно смяташ, че не са взети необходимите санитарни и карантинни мерки. Всичко е според правилата. А относно останалото, то ти все едно няма нищо да разбереш.

– Наистина не разбирам – съгласи се юрон. – Но това не доказва, че не ще мога да разбера. И въпреки това се считате за престъпник?

Хейджънс с труд пхна отверката в дървената обшивка и внимателно извади мъничкия електронен блок и започна да завива нов със значително по-голяма мощност.

– Аз съм престъпник, защото тази роля напълно ме задоволява. Всеки човек се държи според преставите си сам за себе си. Ето, ти си порядъчен гражданин и честен служител. Ти принадлежиш към разумно мислещите животни. А се държиш така, както не би трябвало. Например, напомняш ми, че трябва да те убия или да направя нещо подобно. А в същото време, като обикновено разумно същество, би направил всичко аз да забравя за тази възможност. За нещастие, Рон, и ти си само човек като мен. Но аз го разбирам и затова извършвам напълно съзнателно постъпки, на които не би се решило нито едно обикновено мислещо същество. И това защото такива са ми представите за постъпките на човек, който стои много по-високо от разумното животно.

Хейджънс здраво зави всички винтове.

– Това ми прилича на религия – каза с раздразнен тон Рон.

– Просто е самоуважение – поправи го Хейджънс. – Аз не обичам роботите. Те прекалено много приличат на разумни животни. И правят това, което могат и което човек поиска от тях. А простото разумно животно прави това, което обстоятелствата искат от него. Бих уважавал робота повече, ако ми се изплюеше в лицето, когато го накарам да извърши нещо, което не му харесва. Вижте мечките долу. Това не са работи, а уважаващи себе си зверове. Те биха ме разкъсали на парчета, ако се опитам да ги заставя да извършат нещо, което не им се нрави. Фаро Нел би се нахвърлила на мен, а и на цялото човечество, ако се опитам да обидя Найджъл. От нейна страна това би било неразумно, безмислено и нелогично. Тя естествено би загубила двубоя и би загинала. Но затова и я обичам. И аз ще се бия с тебе и цялото човечество, ако се опитваш да ме заставиш да правя нещо против природата ми. И аз също се държа понякога глупаво, неразумно и нелогично. – После без да извърне глава добави: – И ти също, но не си го признаваш.

Той закрепи регулатора.

– А какво са те заставяли да правиш? – поинтелресува се Рон, който още не можеше да се успокои. – Защо си станал престъпник? Против кого се бунтуваш?

Хейджънс натисна копчето и започна да превърта регулатора на пренастроения си приемник.

– Как какво? – отвърна с насмешка. – Когато бях малък всички се опитваха да ме направят съзнателен гражданин и порядъчен служител. Те искаха да ме превърнат във високоинтелектуално животно и нищо повече. Разликата между нас двамата е, че аз разбрах това навреме и естествено се разбун...

Той не завърши думите си. Слабо писукане се разнесе от говорителня на космофона, който сега бе настроен да приема вълни, които някога наричаха къси.

Хейджънс повдигна глава и напрегнато се заслуша, като бавно помръдваше регулатора. Рон вдигна показалец и така се опита да привлече вниманието му към някакви звуци, които се промъкваха през непрекъснатия трясък на смущенията. Той кимна и продължи да настройва приемника. Звукът се усили. На фона на шума започна да се оформя някакво бърборене, стана по-ясно и накрая се превърна в последователно жужене. Три отчетливи звуци! Пауза от две секунди и отново трите дълги звука. И така няколко пъти. Последва пауза от пет секунди и отново серията сигнали се повтори отначало.

– Дявол да ме вземе – изруга Хейджънс, – това е сигнал! И несъмнено е получен по механичен път. Това е обичайния сигнал за бедствие. Някога са го наричали СОС, въпреки че понятие си нямам, какво означава това. Някой сред тях изглежда е чел прекалено много приключенски романи, щом знае за него. Значи, във вашата законна, но вече несъществуваща колония роботи, има хора. Те молят за помощ. Мисля, че се нуждаят от нея спешно.

Той погледна Рон.

– Най-разумното би било да седим и да чакаме да пристигне кораб с твои или мои приятели. Те ще могат да им помогнат много по-добре от нас. С кораба ще бъде по-лесно да ги открием. Но може би всяка минута им е скъпа на тези дяволи. И затова смятам да взема мечките и да се опитам да стигна до тях. Ти можеш да ни чакаш тук. Каквото и да се говори, разходката по Лорен II никак не прилича на увеселително пътешествие. Ние ще трябва да воюваме за всеки изминат фут. Ой, колко много има тук от тъй наречената „вредна“ фауна!

– Не се прави на глупак! Разбира се и аз идвам. За кого ме смяташ? И ние двамата имаме четири пъти по-голями шансове да стигнем – разсърди се Рон.

Хейджънс се усмихна.

– Не е напълно така. Забравяш Ситки Пит, Сурдо Чарли и Фаро Нел. Ако тръгнеш и ти ще бъдем петима, а не четирима. И Найджъл ще

трябва да вземем с нас. Помощта от него няма да е голяма, но затова пък Семпър ще лети над нас. Ти не отчиташ пълните ни възможности, Рон, но щом искаш да бъдеш глупав, неразумен и нелогичен, аз ще се радвам да дойдеш с нас.

III

Огромната каменна стена с обратен наклон надвисна над речната долина. Долу широк ручей стремително носеше водите си към морето на запад. На двадесет мили източно право на фона на небето издигаха гърд стройни планини. Върховете им, разположени почти на едно ниво, образуваха плътна стена. И навсякъде, докдето стигаше погледа, се простираше издълбана земя.

Точката в небето бързо се приближи. Запляскаха огромните крила. Стоманените очи оглеждаха местността. Семпър най-последно се приземи и като рязко извърна глава впи немигщ поглед в скалната повърхност. Малкото камера бе закрепена с ремъци към гърдите му. Той закрачи по гладкия камък към върха на навеса и там застина като горда и самотна фигура на пустинния фон.

Чу се трясък, ръмжане и накрая сумтене. Ситка Пит с привичната си походка се показа от завоя. На гърба си носеше товар. И той бе привързан със сложна система ремъци, които не трябваша да пречат и по време на сражение, когато предните лапи влизаха в действие. Мечката се приближи до отвеса и погледна надолу. Явно нещо бе забелязал. А когато се приближи до Семпър, орелът разтвори извития си клони с негодуване издаде презрителен крясък. Ситка не му обърна никакво внимание. После звярът въздъхна и с удоволствие седна. Задните му лапи се раздалечиха смешно.

С шум и пуфтене се появи Сурдо Чарли, който също носеше тежък товар. Следваха го Рон и Найджъл, който майка му често подгонваше с плесници и детето с писъци изтичваше напред. Към гърба на Фаро Нел бе завързано тялото на някакво животно, приличащо на земен елен.

– Избрах това място по направените снимки – каза Хейджънс. – От тук ще определим направлението на движение. Аз ще поставя знак.

Той хвърли на земята раницата си, извади приемника и го постави пред себе си. Обтегна антената, закопа края ѝ в почвата и разгърна малката насочена антена. Рон също се освободи от багажа си и внимателно наблюдаваше движенията на Хейджънс, който надяна наушниците.

– Рон, наблюдавай мечките – каза той. – Вятърът духа в посоката на движението ни. Животните по миризмата усещат, дали някой не върви по следите ни. Те ще заръмжат ако открият нещо.

Той извади още инструменти и отново се зае с приемника. От

апарата се разнесоха свистящи и пропукващи звуци, които всъщност бяха сигналите. Хейджънс нагласи малката антена и шума се усили. Импровизираният портативен приемник се оказа по-ефективен от прецизния космофон. Ясно се чуваха трите кратки сигнала, после трите дълги и отново кратките. Три точки. Три тирета. Три точки... Отново отново. СОС, СОС, СОС...

Хейджънс отбеляза силата и отмести насочената антена на внимателно измерено разстояние. После отново извърши същата процедура и записа показанията на приемника. После се премести на ново място. Като свърши той провери посоката на сигналите по сила с максималната възможна точност на която бе способна примитивната му апаратура.

Сурдо тихо заръмжа. Ситка Пит задуши въздуха и се изправи. Фаро Нел плесна сина си и той мръщейки се, се запъти към най-далечния край на площадката. Майката бе настръхнала и гледаше пътеката по която се бяха изкачили.

– Дяволите да ги вземат! – изруга Хейджънс.

Той се изправи и махна с ръка на Семпър. Орелът пронизително и съвсем не по орловски закряска, скочи от скалата и след миг бе при хората. Докато Хейджънс вземаше пушката си, Семпър отлетя на стотина фута и започна да описва във въздуха причудливи фигури. Когато се приближи близо до земята, Хейджънс започна да гледа малкия екран на дланта си и в него се виждаше, през камерата на телевизионния апарат на гърдите на орела, парче клатеща се земя по която между дърветата се мяркаха някакви фигури.

– Това са сфiksi – мрачно каза Хейджънс. – Цели осем парчета. И не ги търсете по пътя, Рон. Те се движат паралелно на нас, от двете страни на пътеката. Нападат винаги във фланг и неочаквано. Слушай внимателно, Рон! Мечките прекрасно ще се справят със сфиксовете, които ги нападат. Нашата задача е да застреляме останалите. Целете се в туловището. Куршумите ще се пръскат в тях. – Той вдигна предпазителя на пушката си.

Фаро Нел с гръмко ръмжене застана между Ситка и Сурдо. Ситка я погледна някак си презрително, сякаш се надсмиваше над страшните й викове, от които кръвта замръзваше в жилите. Те двамата със Сурдо се дръпнаха настрана от Нел.

Наоколо продължаваше да бъде спокойно. Тишината се нарушаваше само от пеенето напойните „птички“ на Лорен и заканителното ръмжане на Фаро Нел. Прещрака затвора на оръжието на Рон.

Семпър отново закряска и запляска с крила. После полетя ниско

над дърветата следвайки отблизо пъстрите чудовища. Осем синьо-червеникави дяволи в тръст излязоха от храстите. Насочените рога и остри шипове ги караха да приличат на същества изкочили от ада. Като заразпърскваха лигите си, сфиксовете се нахвърлиха с писък на мечките. Хейджънс вдигна пушката си. Куршумът плясна в кожата на един сфикс и той се търкулна на земята. Фаро Нел като страшно превъплъщение на яростта се хвърли в боя. Рон също стреля, но не уцели и засегна невинно в случая дърво. Ситка Пит се изправи на задните си крака и заражда мощни удари. Рон стреля отново. Сурдо Чарли изръмжа яростно и налегна с цялото си тяло на двуцветното чудовище, с което се затъркаляха по земята, като го дереше с ноктите си. Кожата на корема бе почувствителна и сфикса, като записка от болка побърза да отпълзи настрани. Един от глутницата нападатели се опита да се метне на гърба на Ситка, но Хейджънс с един изстрел го свали. Два сфикса атакуваха Фаро Нел. Единият бе настигнат от куршума на Рон, другият бе разкъсан на две от разярената майка. Ситка изведнъж се изправи. На него се бяха закачили няколко чудовища едновременно. Сурдо се затече на помощ, сграбчи едно и мигновено го задуши. Така се справи и с останалите. Пушките непрекъснато гърмяха. Изведнъж хората видяха, че повече няма с кого да се сражават.

Зверовете се разхождаха между труповете. Ситка със сумтене повдигна безжизнената глава на един сфикс. Раздаде се удар, втори, трети. Така той се разправяше с противниците си и се успокои едва, когато се увери, че те всички лежат напълно неподвижно. Семпър с пляскане на крилата си долетя долу. По време на битката ги бе окуражавал от непристъпното си място. Хейджънс по ред отиваше при мечките и ги успокояваше. Най-трудно му бе с Фаро Нел, която със страстна свирепост облизваше Найджъл и не преставеше да ръмжи.

– На работа! – заповяда Хейджънс. Той бе видял, че Ситка се кани да седне. – Хвърлете труповете от скалата! Ситка! Сурдо! Хоп!

Той погледа как грамадните мечки вдигат мъртвите сфиксове и ги мъкнат към отвесната стена. Като се превъртаха във въздуха пъстрите чудовища полетяха към долината.

– Сега – обясни Хейджънс, – Най-близките им роднини ще се съберат там около тях и ще подемат такъв противен плач, че ще ни настръхнат косите, освен ако не открият следите ни. Ако се намирахме до река, щях да ги пусна по течението и тогава нека роднините си търсят сами подходящо място за оплакване. Край станцията винаги горят труповете.

Той развърза чувала на Сурдо и измъкна памучна вата и няколко

галона антисептична течност. После проми всички рани и драскотини на мечките и изми козината им на местата, където би могло да има следи от отровната кръв на сфиксовете.

– Това средство е добро, защото унищожава миризмата на кръвта – поясни той, – иначе всички сфиксове ще тръгнат по следите ни. Когато тръгнем, ще намажа и лапите на мечките.

Рон мълчеше и се сърдеше на себе си за неточния изстрел. Наистина едно ново оръжие не може веднага да се усвои добре и в края на битката вече стреляше безпогрешно и въпреки това чувството на досада не го напущаше. Той каза тъжно на Хейджън:

– Ако възнамеряваш да ме инструктиращ, в случай че загинеш, знай, че си губиш напразно времето. С нищо няма да ми помогнеш.

Хейджънс се порови в раницата си и извади цяло тесте със снимки на онази част на планетата, по която вървяха сега. Той се ориентира и после внимателно прокара черта през всички нужни фотографии.

– Сигналът за помощ се излъчва от колонията на роботите или точно близо до тази колония – обясни той. – Струва ми се, южно от колонията. Може би от шахтата, която са изровили на края на платото. Виж нези две отмятания на картата. Едната е направена от нашата станция, другата от тук. Нарочно се отклоних от пътя, определих посоката и силата на сигнала и така получих двете линии към предавателя. Ако преди това можех да предполагам, че те идват от другата страна на планетата, сега вече не е така.

– Нелепо ми се струва да предполагаме, че сигналите не идват от колонията на роботите – подхвърли Рон.

– Но защо – възрази Хейджънс. – Нали в колонията на роботите също са идвали кораби. Някой от тях е могъл да претърпи катастрофа. И освен това и аз имам приятели, които...

Той опакова апаратурата и направи знак на мечките. Когато излязоха въвн от полето на битката Хейджънс внимателно и грижливо измаза лапите им с антисептичната течност, после повика летящия над скалите орел.

– Да вървим! – каза на Кодиците. – Напред! Хоп!

Отрядът се спусна от планината и навлезе в гората. Сега бе ред на Сурдо да върви напред. Ситка се поклащаше зад него. Фаро Нел и синчето й вървяха зад хората. Тя не спускаше очите си от мечето, което независимо от шестотинте си фунта бе още съвсем малко.

Над главата им пляскаха грамадните крила и орелът извършнаше обширни кръгове и спирали по небето. Но никога не отлиташе надалече.

Хейджънс понякога проверяваше на екранчето изображенията, които се снимаха с апарата на гърдите на Семпър. Те не винаги бяха достатъчно ясни, често се смесваха, преобръщаха, изчезваха, но това бе най-добрият начин на въздушно разузнаване в този момент.

– Отклонили сме се на дясно – каза по едно време Хейджънс. – Но да се върви в тази посока е опасно. Изглежда глутницата сфиксове е хванала някаква плячка и сега я разкъсва.

– Натрупването на такова количество месоядни – каза Рон, – противоречи на всички правила на науката. Та нали те са само малка част от другите тревопасни животни. Ако се размножат в такова количество, те ще унищожат дивеча и сами ще загинат от глад.

– Те си тръгват през зимата – отвърна Хейджънс. – А тя тук съвсем не е така сурова, както би ни се сторило. Животните се размножават, когато сфиксовете отиват на юг. А през хубавия сезон не стърчат тук. Има някакъв пик на присъствието им, а после цели седмици не можете да срещнете и един сфикс. И ето изведнъж отново гората гъмжи от тях. Те сега се придвижват на юг. Очевидно зверовете се преселват и е неизвестно защо в тази посока.

– Но на планетата досега почти не е имало натуралисти. Нали планетата е изпълнена с вредоносна фауна – подхвърли Хейджънс ядовито.

Рон започна да се сърди. Той бе старши офицер от Колониалната Служба и не веднъж досега бе кацал на непознати планети за обследване на колонии, които се създаваха на новите територии съобразно предварителен план. Но за първи път попадеше в такава враждебна обстановка. Животът му зависеше единствено от благоволенieto на незаконния заселник. Сега офицерът се оказа вмъкнат в някакво не особено ясно предприятие, само защото механическата сигнализация на искровия предавател продължава да действа, след като създателите му са загинали. Привичните му представи за нещата се промениха. Самият той оцеля единствено благодарение на трите гигантски мечки и плешивия орел. И дори да успеят да стигнат колонията на роботите, едва ли ще съумеят да се справят с глутниците разярани сфиксове.

Да, разбиранията на Рон за възможностите на цивилизования човек се преобрънаха. Роботите бяха великолепно изобретение за изпълнение на предварително замислен план по точно изработени инструкции, но явно и те си имаха определени недостатъци. Най-важният бе, че те свършено не са готови да се срещат със случайностите, ако се сблъскат с нещо непредвидено преди и се оказват направо безпомощни. Цивилизация създадена от роботи, би просъществувала само в среда, където

животът протича по набелязан план и където от роботите не се иска нищо ново. Рон беше изплашен. Той също не беше се сблъсквал никога досега с нещо непредвидено.

Той забеляза, че до него през цялото време бяга Найджъл. Мечето присви ушите си и размърда лицето си, когато Рон га погледна. И си помисли, че че то е получило като награда и с възпитателна цел не по-малко тежки удари от самия него.

– Напълно те разбирам, приятелю – каза той тъжно.

Найджъл се зарадва и козината му се изправи с надеждата, че човекът ще си поиграе с него. Дори когато се движеше на четири крака той достигаше четири фута височина.

Рон протегна ръка и поглади мечето по главата. За първи път през живота си усещаше допир да животно. Отзад се разнесе ръмжене. Полазиха го тръпки. И се дръпна от Найджъл. На десетина крачки от него се намираще Фаро Нел и го гледаше право в очите. Рон усети по челото да го избива студена пот. Но погледа на мечката бе странно спокоен и тя не ръмжеше така, както бе преди малко на отвесната стена, когато бе усетила, че рожбата и е заплашена от опасност. Като постоя така миг или два, тя се обърна и започна да разглежда някакъв предмет на скалата.

Отрядът продължи пътя си. Найджъл сега не отстъпваше и на крачка от Рон. Понякога го буташе с муцунката си по краката и го гледаше с предан и пълен с обожание поглед, в който се отразяваше цялата сила на внезапно избухналите чувства, така подхождащи на ранната възраст. Рон уморено се мъкнеше след мечките. Понякога се спираше и погалваше новия си приятел. Фаро Нел сега спокойно можеше да остави за известно време мечето без надзор. Тя изглежда бе доволна, че има на кого да го предостави и повече не се дразнеше.

Рон викна на Хейджън:

– Виж! Фаро Нел ме превърна на бавачка на Найджъл.

Хейджънс се обърна.

– Наплескай го – предложи той, – и мечето ще се върне при майка си.

– И защо? – възпротиви се Рон. – Това ми харесва.

Те продължиха упорито пътя си. Когато падна нощта се спряха и постоиха нещо като лагер. От страх, че нощните обитатели на Лорен II могат да бъдат привлечени от пламъците не запалиха огън. Но и тъмнината не беше безопасна, тъй като „нощните скитници“ още с приближаването на тъмнината се отправят на лов.

Хейджънс направи преграда от затъмнени лампи. Тялото на еленовидното същество им послужи за храна. Те си приготвиха постели и легнаха да спят, но на сън се отдадоха само хората. Мечките спяха леко, често се събуждаха и отново започваха да хъркат. Семпър стоеше неподвижно на един клон, като бе скрил главата си под крилото. Някак си съвсем неочаквано настъпи чудесна и пълна с утринна прохлада тишина и светът се събуди под утренните лъчи на слънцето, които си пробиха път през гъсталака.

Те бързо се приготвиха и тръгнаха на път. През деня те трябваше да спрат за два часа и де се отърват от сфиксовете, които бяха захванали следите на мечките. Хейджънс поде разговор за необходимостта да имат средство, което да премахва миризмата и с него да се намазват подметките на обувките и лапите на животните, така че сфиксовете да не могат да ги проследяват по миризмата.

Рон предложи да се изобрети някаква течност, която да има такава отвратителна миризма, че просто да прогони чудовищата от хората.

– Ако се намери подобно средство, то ние ще можем безгрижно да се придвижваме по планетата – каза той.

– Прилича ми на нещо, като средство от въшки – разсмя се Хейджънс. – Великолепна идея, Рон! Можете само да се гордеете.

През нощта се спряха и едва на третия ден достигнаха подножието на платото, което отдалеч напомняше планинска верига. То се оказа пустинна равнина. Учуди ги, че тя се намираще така високо над морското ниво и докато в низината дъждовете се редуваха един след друг, тук почти не падаше капка вода. Но на следващия ден им стана ясна причината за това явление. Далеч пред себе си видяха да се издига огромна каменна грамада, която приличаше на нос на ракета. Хейджънс веднага съобрази, че тази планина се намира на пътя на ветровете и ги разделя като вълнорез на морски кораб. Носещите влага въздушни потоци измиваха двете страни на платото, а средата палещите лъчи на Слънцето бяха превърнали в изгорена местност. Цял ден им бе необходим да изкачат половината от склона. Семпър на два пъти летя над стада сфиксове, които пробягваха паралелно на пътя им и от едната и от другата страна.

Събираха се до стотина чудовища в глутница и Хейджънс спомена, че преди не е виждал подобно струпване на особи. Обикновено в едно стадо нямало повече от десетина сфикса. На екранчето се виждаше добре това, което Семпър също виждаше на разстояние до пет мили. Пълчища сфиксове в дълги вериги се движеха нагоре към платото. Петдесет, шестдесет, седемдесет... лазурно-червеникави обитатели на местния ад.

– Ужасявам се от мисълта, че тази глутница може да се нахвърли върху нас – изрече Хейджънс. – Страх ме е, че тогава положението ни няма да бъде блестящо.

– Най-добре би ни подходило да се придвижваме с нещо като танк, който да бъде управляван от роботи – отвърна Рон.

– Да, трябва ни нещо бронирано – съгласи се събеседника му. – Дори сам човек може да оцелее, когато се намира в моята станция. Но ако той убие сфикс, пиши, че е пропаднал. Той ще бъде обсаден и дълго ще трябва да се зарови в дупката си, докато миризмата на трупа не изветрее. И не трябва да убива повече чудовища, защото ще му се наложи да седи като затворник до зимата.

Те изкачиха склона, който се издигаше под ъгъл почти петдесет градуса. Мечките се придвижваха с лекота. Хейджънс не сваляше поглед от екрана.

– Ама че дяволско изкачване – каза той, като дишаше тежко по време на кратката почивка, която си позволиха. Мечките търпеливо ги чакаха.

– Зверовете ти, Хейджънс, са добре възпитани. Аз влизам в положението на Семпър, който няма нужното търпение да чака.

– Аз не съм ги дресирал – отвърна Хейджънс и продължи да гледа екранчето. – Те са видоизменена порода и качествата им се предават по наследство. Хората на моята планета разумно са отчели психологията, когато са отглеждали новата порода. Нужни са им били животни, които да се бият като дяволи, да живеят далеч от родните места, да мъкнат тежки багажи и да са предани на стопанина си като верни кучета. Хората отдавна са се опитвали да постигнат необходимата степен на физическо развитие на животните, притежаващи висока духовна организация. Така са получили гигантските кучета. А при нас подобни опити направили с мечките. И те се оказали успешни. Първият подобен звяр, нарекли го Шампионът на Кодиак, притежавал всички качества, което ти виждаш в потомството му.

– Но те на вид са напълно нормални мечки – учуди се Рон.

– Те са абсолютно нормални – в гласът на Хейджънс се усетиха топли нотки. – И с нищо не отстъпват на честното куче. Тях няма нужда да ги обучаваме като Семпър. Сами се учат на всичко.

Той отново погледна екрана, на който се виждаше горната част на склона.

– Семпър е учена, но безмозъчна птица, тренирана единствено за разузнавач и за нищо друго. А мечките се стараят да се сприятелят с

хората. И зависят от нас в емоционално отношение като кучетата. Ако Семпър е просто един слуга, те са помощници и приятели. Орелът ни служи, защото такива са обстоятелствата, а те ни обичат. Семпър не би се колебал да ме напусне, ако сметне, че сам може да се оправя. Но засега е уверен, че може да яде само това, което му дават хората. А мечките не биха ме напуснали. И аз също ги обичам. И затова те са така привързани към мен.

– И защо трябваше така да се разпростираш, Хейджънс? – каза Рон. – Та аз съм офицер от Колониалната Служба. Все едно, дали по-рано или по-къдно, но аз съм длъжен да те арестувам. А ти ми разказа нещо, по което лесно мога да открия тези, които са те изпратили. Веднага щом мога, ще направя справка на коя планета са отгледали видоизменена порода мечки и къде са останалите потомци на Шампиона на Кодиак. Сега знам откъде си дошъл, Хейджънс!

Упрекваният само повдигна до очите си екрана, на който ритмично в такт с размахването на крилата се поклащаше миниатюрното изображение.

– Нищо страшно няма – засмя се той добродушно. – Там също ме смятат за престъпник. Официално е записано, че съм отмъкнал зверовете и съм изчезнал някъде с тях. А на родината ми, това е най-страшното престъпление, което човек може да извърши. Дори се смята за по-страшно от конекрадството на Земята в древните времена. Роднините на моите мечки се ценят много. Така че и там в къщи съм престъпник.

Рон го изгледа внимателно.

– Откраднал ли си ги? – поинтересува се той.

– Казано откровено – отбеляза Хейджънс, – не съм ги крал. Но опитай се да докажеш на някого това – намигна на Рон и допълни: – погледни екрана и виж какво става на края на платото.

Рон погледна нагоре, където Семпър описваше плавни кръгове. Той вече знаеше, че орелът кряска само при вида на приближаваща опасност. Изведнъж птицата полетя към края на платото. На екрана, с размери четири на шест дюйма, изображението се размърда и запреобръща, тъй като камерата на орела също се разклащаше. За миг се мярна стръмния склон и черни фигури по него. Това бяха хората и мечките. После се появи върха на платото и по нея се виждаха сфиксове. Поне двеста особи в тръс бягаха по пустинята. Апаратът се премести и Рон видя нова глутница. Орелът се вдигна нагоре. По края на платото се движеха нови и нови заплашителни орди.

Те се измъкваха през малка образувана от изветряването долчинка.

Околността навсякъде кипеше от дяволските изчадия. Трудно можеше да се представи, че те си намират тук по някакъв начин храна. Но отдалеч приличаха на стада тревопасни, разпиляли се по пасищата.

– Те се преселват – каза Хейджънс. – И отиват на определено място. Не съм сигурен, че сега ще ни бъде удобно да пресечем платото, когато по него шарят толкова сфиксове.

Рон изруга и настроението му рязко се промени.

– Сигналите още идват – каза той. – Някой е жив в колонията. Можем ли да чакаме, докато те изчезнат?

– Ние наистина нищо не знаем за условията при които живеят – каза Хейджънс, – и докога могат да издържат. – той посочи екрана. – Едно е ясно: Нужна им е помощ! И ние трябва да направим всичко, което е по силите ни, да стигнем при тях. Но в същото време... – погледът му се спря на Сурдо и Ситка, които търпеливо чакаха хората да отдъхнат. Големият мечок дори се бе изхитрил да намери място и да седне, като се придържаше с лапа за склона. Хейджънс махна с ръка и посочи нова посока. – Да вървим! – завика към мечките. – На път! Напред! Хоп!

IV

Те се движеха по склона, без да смеят да се изкачат на най-високите части на платото, по което сновяха сфиксовете, което значително ги затрудняваше. На хората им се струваше, че са забравили да ходят по равна земя. Семпър през целия ден кръжеше над тях и не отлиташе надалече. Когато се спусна мрака, той кацна за хранене и Хейджънс измъкна парчета месо от денка.

– За мечките остана съвсем малко храна – каза по едно време Хейджънс. – За тях това е съвсем недостатъчно. Но те проявяват благородство спрямо нас. Докато това при Семпър го няма. Той е прекалено тъп и затова са успели да го приучат да получава храна само от ръката на човек. Мечките това добре го разбират, но продължават да ни обичат безкористно. Затова и ми харесват.

Успяха по някакъв начин да се разположат за почивка на върха, който високо стърчеше над покритата с гора каменна стена. Едва се намери място за всички. Фаро Нел се развълнува и започна да бутва Найджъл към най-безопасната част на площадката. Тя бе готова да блъсне хората, само и само да подреди чедото си. Но изведнъж детето започна да гримасничи и започна да скимти за Рон. Той отиде при него, пошляпна го нежно, мечката остана доволна и се дръпна, като заръмжа нещо на Ситка и Сурдо. Те се стесниха и я пропуснаха до самия край на скалата.

Това бе тъжна почивка. Всички бяха гладни. Често досега бяха срещали малки ручейчета с бистра вода. Мечките се напиваха, а хората напъхваха матерките си. Но вече трета нощ не срещнаха никакъв дивеч и Хейджънс нищо не можеше да направи да намери храна за себе си или за Рон, който просто мълчеше. И също започна да усеща онова особено духовно родство между хората и мечките, което ги правеше не роби, а нещо съвсем друго. И в него имаше някаква новост и предизвикваше двойствено чувство.

– Струва ми се – каза мрачно Рон, – че ако сфиксовете не ловуват тук по върховете, то наоколо трябва да се крие дивеч. СМятам, че те не обръщат внимание на нищо, когато се движат в подобни вериги.

Хейджънс се замисли. Рон бе прав. Обикновено по време на бой сфиксовете се построяват във верига и се опитват да обкръжат жертвата, която се опитва да избяга. Ако противника се съпротивлява, те го

обкръжават по фланговете. Но този път те изкачваха планината в нещо като колони един зад друг, очевидно следвайки по навик уверено пътя си. Вятърът духаше от върха надолу и миризмата на мечките сигурно стигаше сфиксовете, но те не се отклоняваха от набелязания път. Дългата процесия синьо-червеникави дяволи упорито се изкачваше нагоре. Да се мисли за тях като определен вид месоядни животни, които се делят на самци и самки бе трудно, особено ако трябваше да се причисляват към обширното семейство на гущерите и змиите на другите планети.

– По този път са минали хиляди сфиксове. Изглежда така се движат няколко дни или дори цяла седмица. На екрана видяхме поне десетина хиляди. Просто не сме в състояние да ги преброим. Първите групи са изляли всичко, което са срещнали по пътя си, а останалите...

Рон възрази.

– Не може да има на едно място толкова месоядни. Аз ги виждам, знам колко са тук, но въпреки това не може.

– Не забравяй, че са студенокръвни – каза Хейджънс. – И не са им нужни калории за поддържане на температурата на тялото. Освен това тези животни дълго време издържат без храна. Например мечките изпадат в зимен сън...

Той в тъмнината започна да настройва приемника. Рон не разбираше защо го прави. Предавателя бе на другата страна на платото, което пъкаше от най-свирепите и опасни обитатели на Лорен II. Всеки опит да се отиде там бе равносилен на успешен опит за самоубийство.

Чуха се шумовете от смущенията. После се появи сигналът: три точки, три тирета... И така без край. Хейджънс изключи приемника.

– Защо не отговорихте на техния сигнал преуди да тръгнем – попита Рон. – Така щяхме малко да ги ободрим.

– Не се съмнявам, че нямат приемник. Те не чакат отговор в продължение на много месеци. И ако живеят в тунели, то не могат непрекъснато да слушат. Навярно те, понякога правят опит да излязат, когато искат да си доставят някаква храна. Не мисля, че имат достатъчно време да се занимават с разни сложни схеми и релета.

Рон го изслуша мълчаливо и после каза:

– Ние трябва да намерим храна за мечките. Найджъл е престанал да суче и сега е гладен.

– Да – съгласи се Хейджънс, – трябва да опитаме. Може и да греша, но ми се стори, че сфиксовете стават по-малко от вчера. Когато излезем вън от границите на обикновените им маршрути, ще се опитаме да потърсим нещо от вида на „нощните скитници“. Страхувам се обаче, че те

са унищожили всичко по пътя си.

За щастие оказа се, че не е съвсем прав. През нощта го събуди ръмженето на мечките. В мрака се раздаваха звуци на пошляпвания. Лек похив на вятъра като нежно перце премина през лицето му. Той затърси фенера закачен на колана му. Наоколо бе само беловата димна завеса, която изведнъж се стопи. Нещо черно се метна настрани. После се видяха звездите и нощната пустота. Няколко големи летящи бели същества се спуснаха към него. Ситка Пит изрева с пълно гърло и към него се присъедини баса на Фаро Нел, която изведнъж подскочи нагоре и хвана нещо. Светлината изчезна преди Хейджънс да разбере, какво е станало. Той си позволи да каже само:

– Рон, не стреляй!

И те се заслушаха. В мрака се чу пращането на работещи яко челюсти. После стана тихо.

– Виж! – прошепна Хейджънс.

Рон отново запали фенера си. Някакво същество със странна форма, бледо като човешката кожа, леко поклащайки се, започна да се приближава към него. Следваха го други. Четири, пет, десет. Огромна мъхеста лапа се появи в осветения кръг и откъсна от него летящото „привидение“. Последва втора огромна лапа. Хейджънс вдигна фенера. Трите огромни Кодиака изправени на задните си крака, гледаха странните нощни гости, които препереха и не можеха да преодолеят притеглянето на светещата лампа. Те се въртяха с необикновена бързина и не бе възможно да се разгледат. Бяха долетели тези най-отвратителни нощни същества, които приличаха на оскубани маймуни.

Мечките не ръмжаха. Те спокойно и с удивителна ловкост хващаха „маймунките“ и ги отправяха в устата си. В краката на всяка мечка се образувало вече малко хълмче остатъци. Изведнъж всичко изчезна. Хейджънс изгаси фенера. Мечките доволно преживяха в мрака.

– Тези същества са месоядни кръвопийци – спокойно каза Хейджънс, – изсмукват кръвта на жертвата си, като вампири които се изхитряват да не я събудят и когато тя умре, цялото това братство се нахвърля на трупа ѝ. Но мечките имат гъста козина и се събуждат от най-малкия допир. Освен това са всеядни и нападат всичко, без сфиксовете. Те дойдоха да се нахранят. Но обратно няма как да си тръгнат. Сами се оказаха лакомо ястие за нашите мечки.

Рон извика. Включи малкия си фенер и видя, че ръката му е цялата в кръв. Хейджънс почисти раничката и го превърза. И едва сега Рон забеляза, че Найджъл нещо дъвче. Когато запалиха ярката светлина,

мечето привършваше с гълтателните движения. То очевидно бе хванало и изяло „вампира“, който бе смукал кръвта на човека. За щастие, раничката се оказа дребна. На сутринта те отново поеа по стръмния склон. Рон не можеше да се успокои и няколко пъти произнесе:

– Роботите не биха се справили с „вампирите“.

– Така е, но би могло да се конструират специални роботи, които да ги следят. Тогава сам би трябвало да ядеш тези кръвопийци. Аз предпочитам да се осланям на мечките – отвърна Хейджънс.

Той вървеше начело. Тук не бе нужно да се спазва строя, необходим за пътешествието през гората. Зверовете лесно се изкачваха по възвишенията, тъй като дебелите възглавници на стъпалата им помагаша да се задържат по хлъзгавите скали. Но хората с труд влачеха краката си. Два пъти Хейджънс се спираше и оглеждаше с бинокъла местността в подножието на планината. Високият връх, стърчащ като връх на ракета, забележимо се бе приближил. По пладне го видяха над хоризонта на петнадесет мили от мястото на последното лагеруване. Друго не направиха.

– Проходът е свободен. Долу няма сфиксове – оповести весело Хейджънс. – Дори по склоновете не се виждат. Сега да се възползуваме от паузата, преди да се е появила следващата тълпа. Струва ми се, че ги изпреварихме. Да видим, какво ще ни предложи Семпър. – махна с ръка на орела и той веднага се дигна във въздуха...

Изображението на екрана започна по познатия начин да се върти и преобръща. След няколко минути орелът бе над края на платото. Там вече се забелязваше растителност. Ново завъртане и се появиха разни храсталаци. Семпър се дигна високо. Появи се пустинята в средата на платото. Никъде не се забелязваха сфиксове. Само веднъж, когато орелът се наклони рязко и апаратът засне цялата равнина, Хейджънс видя някакви синьо-червеникави точки. Пробягаха тъмни петна и те приличаха на събрало се стадо. Но това явно не бяха сфиксове, тъй като те никога не се скупчваха така.

– Тръгваме право нагоре – отсече Хейджънс и изглеждаше доволен. – Ние тук ще пресечем платото. Мисля, че по пътя към колонията ще узнаем нещо интересно. – той направи знак на мечките и те послушно започнаха да се изкачват нагоре.

След няколко часа, малко преди залез слънце, хората достигнаха върха. Тук видяха дивеч. Наистина не беше много, но все-пак бе истински дивеч бягащ по зелената и покрита с трева и храсти покрайнина на пустинята. Хейджънс застреля някакво животно, космато и преживящо,

което никак не приличаше на коренен жител на това плато. През нощта стана студено. Тук температурата спадна значително по-ниско от тази на склона. Въздухът бе доста разреден. На Рон изведнъж му „просветна“. В носовата част на планината атмосферата бе напълно неподвижна. Там не се виждаше нито едно облаче. Топлината излъчваща се от земята изчезваше в празното пространство. Там през нощта, изглежда бе ужасно студено. Каза това на Хейджънс.

– Да, така е – съгласи се той. – а през деня много горещо. Слънцето се развихря с пълна сила там, където въздухът е разреден, а в планините винаги има силен вятър. През деня повърхността се нагорещява, като на безатмосферна планета. И температурата би трябвало да достига сто и четиридесет-сто и петдесет градуса, а през нощта е много студено.

Те скоро се убедиха в това. Още преди да се смрачи напълно Хейджънс запали огън. Температурата падна под нулата и можеше спокойно да се спи, без да се страхуват от неканени гости.

Сутринта хората се бяха вкоченели, докато мечките спокойно продължаваха да хъркат и бодро се задвижиха, когато Хейджънс ги събуди. Те изглежда се наслаждаваха на утринната прохлада. Двамата едри мъжкарци се развеселиха и започнаха да се борят, като се налагаха с удари, които на всеки друг биха разбили с лекота черепа.

Найджъл се наслаждаваше на гледката и дори закиха от възбуда. Докато Фаро Нел чисто по женски ги осъждаше, но си мълчеше и не се намесваше.

Скоро потеглиха на път. Семпър изглеждаше някак си вял. След всеки извършен полет дълго си почиваше на денка на гърба на Ситка. Седеше с обичайната си гордост и оглеждашеменящата се картина. Зелените стръкове се превърнаха в унила пустинна растителност. Орелът упорито отказваше да се издигне във въздуха. Планиращите птици не обичат да летят в безветрието, когато няма какво да им облекчава движението.

Хейджънс показва на Рон увеличената фотография на пътя, по който сега вървяха и мястото откъдето идваха сигналите за помощ.

– Май всичко това ми обясняваш в случай, че нещо стане с тебе, нали? – запита Рон. – Би имало смисъл, но с какво бих могъл да им помогна, след като не съм сигурен, че ще стигна сам до тях?

– За това ще ти помогнат знанията, които придоби за сфиксовете – отвърна Хейджънс. А и мечките са добри помощници. Аз оставих бележка на станцията. Всеки, който се приземи на площадката за кацане, а сигналните огньовете са включени, ще намери указания как да открие

колониата на роботите.

Рон вървеше до Хейджънс и с труд успяваше да го следва. Тясната зелена ивица на покрайнината на платото остана зад тях и сега стъпваха по прахообразен пясък.

– Да се върнем отново на един нерешен въпрос! – каза Рон. – Интересува ме една работа. Ти каза, че те смятат за похитител на мечките от родната си планета, но ти си наясно, че това не е така и е само лъжа, която да предпази приятелите от преследване на Колониалната Служба. А сега си рискуваш живота, като ме оставяш жив. А още по-опасно е, да помагаш на хора, които ще свидетелствуват срещу теб, че си престъпник. Защо постъпваш така?

– Защото не обичам роботите – изсмя се Хейджънс. – Просто ми е противно да гледам, как заповядват на хората и ги подчиняват на себе си.

– Е, и какво следва? – нетърпеливо произнесе Рон. – Не разбирам, как тази твоя антипатия спрямо роботите би могла да те подтикне към престъпление. Още повече това не е истина. Хората не се подчиняват на роботите.

– Не, подчиняват се! – възрази упорито Хейджънс. – Аз съм човек, естествено с някакви особености, но съм щастлив, че мога да живея на тази планета по човешки и да ходя там, където ми се прииска и да правя, каквото ми хрумне. Мечките са мои помощници и приятели. Кажи ми честно, Рон, ако опитът за създаване тук на колония работи бе успял, нима хората биха могли да живеят тук така както им се иска? Едва ли! Те биха строили живота си под диктовката на онази железария. И вечно щяха да се крият зад оградите, построени от роботите, и винаги да се хранят с храната отгледана от роботите. Човек дори няма да се вдига от кревата и да поглежда през прозореца, само защото домашните работи са престанали да вършат работата си. Роботите добре обслужват хората, както би трябвало да го вършат, но затова и хората трябва да се занимават само с това да служат на роботите.

Рон предпочете да поклати недоволно глава.

– Е, какво пък! Това е заплащането за удобството. Докато хората се ползват от услугите на роботите, те трябва да се задоволяват с това което им предлагат. А щом ти се отказваш от техните услуги...

– Аз искам да решавам сам, а не да търпя ограниченията на избора, от възможностите, които те ми предлагат. – На родната ми планета някога почти постигнах с помощта на оръжието и кучетата правото самостоятелно да взимат решения. После започнали да отглеждат

мечките, които частично ни избавили от услугите на роботите. Но когато настъпила опасността от пренаселване и места за хора, кучета и мечки едновременно няма да има, човекът все повече и повече попадал под властта на роботите и е бил принуден да се ползува от това което предлагала цивилизацията на роботите. Колкото сме по-зависими от тях, толкова е по-ограничен избора ни. И ние не искаме децата ни да зависят от машините и да страдат, че те не им осигуряват всичко необходимо. Ние искаме те да израснат пълноценни мъже и жени, а не проклетите автомати, които са обхванати от една цел през живота си: да натискат копчетата за управление на роботите, без което не могат да съществуват. И ти продължаваш да смяташ, че това не е подчинение на машините?

– Но тези доводи са чисто субективни – не се съгласи Рон. – Ни всички чувствуват нещата така.

– Аз ги чувствавам точно така – отсеке Хейджънс. – И не съм сам. Галактиката ни е голяма и пълна с неочаквани неща. Мога със сигурност да твърдя, че човек, управляван от роботите, е съвсем неподготвен да преодолява непредвидените обстоятелства и да се справя с последствията им. Близко е часът, когато ще потрѣбват хора способни да преодоляват всякакви препятствия. На моята планета много хора молеха да им се разреши да заселят Лорен II. Отказаха ни. Смятаха, че това било прекалено опасно. Но хората, ако са истински хора, могат да освоят всяка планета. Аз се заселих тук, с цел да изуча местните условия. Особено ме интересуват сфиксовете. След време ние се каним да поискаме за втори път разрешение, но вече след като имаме доказателства, че може да се живее на тази планета и дори с тези чудовища човек да се справя. Аз постигнах някакви успехи. Колониалната Служба даде разрешение да се построи колония от работи. Но аз питам: Къде е тя?

Рон не се предаваше.

– Начинът не е правилен, Хейджънс. Построили сте нелегална станция. Изследователската ви страст, естествено, не може да не предизвиква възхищение, но за съжаление той не е насочен, където е нужно. Аз добре зная, че такива като тебе пионери, за първи път са напуснали Земята и са тръгнали по звездите, но...

Сурдо изведнѣж се изправи на задните си крака и задиша напрегнато. Хейджънс стисна пушката си и дори Рон свали предпазителя, но тревогата се оказа лъжлива. Наоколо беше прекалено тихо. – Собствено казано – продължи Рон с раздражение, – ти говориш за свободата и равенството, неща, за които се счита, че са от областта на политиката. Ти твърдиш, че те са дори повече от политика. По принцип съм съгласен с

тебе, но усещам нещо като религиозно звучене...

– По скоро, самоуважение – уточни Хейджънс.

– Може би, ти...

Този път заръмжа Фаро Нел и започна да тика с носа си Найджъл към Рон. Тя подсвирна нещо на човека и в тръст се спусна при Ситка Пит и Сурдо Чарли, които се бяха построили с лице към платото, на което се тъпяха множество сфиксове.

Хейджънс постави длан към челото си и започна да гледа в същата посока, където се вираха и мечките.

– Те нещо са усетили! – каза той тихо. – Но за щастие, не духа вятър. Там пред нас има някакъв хълм. Да вървим там, Рон!

И той побягна напред. Рон и Найджъл го следваха по петите. Те бързо се изкачиха не нисък, обрасъл с кактусообразни хрусталаци хълм, който стърчеше не шест фута от пясъчната равнина. Хейджънс заразглежда с бинокъл местността.

– Само един сфикс – процеди той. Само един единствен. Това е още по-странно в сравнение с огромните глутници, които видяхме. – Той наплюнчи пръста си, вдигна го и каза: – никакъв вятър. – После продължи да гледа през бинокъла. – Сфиксът не знае, че сме тук. Отдалечава се. И повече никой друг не се вижда. – Хейджънс стоеше в нерешителност и хапеше устните си.

– Слушай, Рон – каза той накрая. – Искам да убия този самотен сфикс и да изясня една работа. Петдесет процента сигурност, че ще направя важно откритие. Аз ще опитам, но ще се наложи после да бягам насам. Ако се окажа прав... – той погледна часовника си, – но не бива да губя нито минута. Всичко трябва да стане много бързо. Затова ще възседна Фаро Нел. Ситка и Сурдо ще ме последват. Но Найджъл не може така бързо да бяга. Ще останеш ли с него, Рон?

Рон усети да спира дъха му, но отвърна спокойно:

– Ти най-добре знаеш, как трябва да постъпваш, Хейджънс.

– Отваряйте си очите на четири. Ако нещо забележите в далечината, стреляй и ние веднага ще се върнем. Не чакай опасността да се приближи, стреляй незабавно.

Рон кимна в знак на съгласие. Трудно му бе да каже нещо. Хейджънс отиде при готовите за бой животни, качи се на Нел и здраво се хвана за гъстата ѝ козина.

– Хей, давай! – извика той. – Хоп! Хоп! Хоп!

Трите мечки се понесоха с бясна скорост. Човекът се тресеше на гърба на Фаро Нел. Неочакваното тръгване извади Семпър от

вцепенението и той запляска с крила, издигна се нагоре и неохотно последва мечките, като летеше над самата глава на Хейджънс.

Следващите събития се развиха много бързо. Кодиациите, когато това е нужно, бягат като състезателни коне. Мечките почти за миг преодоляха половината миля. Сфиксът ги посрещна с ръмжане. Хейджънс стреля от гърба на мечката. Изстрелът и избухването на куршума се сляха в едно. Огромното рогато чудовище се преметна и предаде богу дух.

Хейджънс скочи на земята и почна да върши нещо около сфикса. Семпър направи лупинг във въздуха, наклони се и започна да се снижава. И както бе извил глава любопитно гледаше действията на човека.

Рон също не откъсваше очи от Хейджънс. Двата мечока безгрижно се разхождаха наоколо, докато Фаро Нел с любопитста наблюдаваше непонятната операция над безжизнения труп. На хълма Найджъл тихо прописка. Рон го поглади по главата. Но мечето поовиши глас. Рон видя, как Хейджънс се изправи и тръгна към Фаро Нел и се качи на нея. Ситка Пит погледна към Рон. Изглежда бе подушил нещо подозрително. После отрядът тръгна към малкия хълм. Семпър бясно пляскаше с крилата си и крясъците му изпълваха пространството, въпреки че въздухът бе съвсем неподвижен. И като се преобърна няколко пъти, орелът се спусна на рамото на човека и се вцепи в него с нокти. Найджъл изведнъж истерично зави и се притисна до човека, като кученце, което при опасност се стареа да бъде до майка си. Рон падна и повлече със себе си мечето. И само видя как се мярна плочкообразната кожа и въздуха се изпълни с пронизителните писъци на сфикса, който бе извършил гигантски скок към Рон. Но звярът не бе разчел точно разстоянието и не уцели. Рон и Найджъл веднага се изправиха на крака.

Човекът още не бе осъзнал напълно, какво бе станало и какво означаваше дяволското посещение, когато Ситка и Сурдо се понесоха обратно с ракетна скорост. Фаро Нел гръмогласно зави и мечето с всички сили се хвърли към майка си. Рон хвана пушката си. Сфикса бе съвсем близо. Като се бе приготвил да скочи, той фиксираше с поглед бягащото мече и се готвеше да го преследва. Рон размаха оръжието си пред носа на сфикса, а после яростно го удари. Животното се завъртя и го събори. Трудно е да се задържиш прав, когато адско чудовище, тежко почти сто фунта изпълнено с яростта и злобата на дива котка с всички сили те удря в гърдите.

Но за щастие тогава се приближи Ситка Пит. Животното се изправи на задните си крака и със силен рев, като древен герой, предизвикваше врага на двубой се запъти към сфикса. Приближи се и Хейджънс,

но не стреля, защото Рон се намираше наблизко до чудовището. Фаро Нел мятеше бясно глава, раздирана от противоречиви чувства, от една страна да успокои Найджъл, а от друга да разкъса натрапника, който се бе осмелил да нападне чедото ѝ.

А седейки на гърба на Фаро Нел с орела на рамо, който по идиотски начин продължаваше да стои на рамото му, Хейджънс безпомощно наблюдаваше, как сфиксът се нахвърля и плюе Ситка. Достатъчно бе той да протегне лапа и от Рон нищо не би останало.

V

Те побързаха да се отдалечат от това място, въпреки че Ситка не искаше да се откъсне от поваления противник. Той здраво захапа със зъбите си и се опита с пълен замах да го удари в земята. Мечокът бе два пъти разярен, веднъж сфикса се бе осмелил да обиди човека с който всички Кодиаци са в духовно родство и втори път защото поиска да погуби детето на Нел. Но Рон почти не пострада. Няколкото леки драскотини само го накараха смешно да подскача и да ругае. Хейджънс го вдигна на гърба на Сурдо и му заповяда да се държи здраво. Но Рон сърдито се възпротиви.

– Дявол да го вземе, Хейджънс. Ситка Пит има дълбоки рани. Тези страшни нокти може да са отровни. – но вместо отговор Хейджънс само викна на мечките и те продължиха пътя си.

Изминаха най-много две мили и Найджъл отчаяно зави. Би така изморен, че повече не можеше да върви. Фаро Нел решително спря и започна да го ближе.

– Трябва да си починем – каза Хейджънс. – Няма вятър, а и основната част от тези същества са на платото. Може би те са с нещо доста заети и дори са намалили бдителността си. Но... – той се плъзна по гърба на Ситка, стъпи на земята и потърси превързочния пакет и стъкленницата с лекуващата течност.

– Почни със Ситка – каза настойчиво Рон. – Аз мога да изчакам.

Хейджънс проми раните на мечока, които се оказаха съвсем незначителни. Ситка бе изпитан боец. После намаза драскотините по гърдите на Рон. Лекарството замириса на озон и така силно защита раните, че Рон зомижа от болка, но мъжествено изтърпя всичко.

– Аз съм виновен, Хейджънс – каза той. – Наблюдавах ви, вместо да се оглеждам на всички страни. Дори не разбрах, какво направи.

– Бърза аутопсия – отвърна Хейджънс. – За щастие, първият сфикс се оказа самка, както предполагам. Тя се канеше да снася яйцата си. Сега аз знам, къде отиват и защо те всички не ловуват. – Той постави лейкопласт на гърдите на Рон и те скоро пое на изток, като оставиха след себе си мъртвите сфиксове. Семпър летеше над главите им и с пляскането на крилата си, изказваше пълното си възмущение от факта, че не му разрешиха да седи на гърба на Ситка.

– И преди бях поглеждал вътре в тях – каза Хейджънс. – За тях

почти нищо не е известно. А трябва да се научат толкова много неща, преди хората да се заселят тук.

– Заедно с мечките ли? – запита насмешливо Рон.

– Разбира се – отвърна Хейджънс. – Работата е там, че сфиксовете идват в тази пустиня да снасят яйцата си. Това е тяхното заветно място. Нали и тюлените на Земята се събират на едно любовно място. Самките през това време нищо не ядат. Рибата кета за размножаването си се връща в родната река и също гладува и след хвърлянето на хайвера умира. А змиорките, аз соча примери от Земята, нима не проплуват стотици мили до Саргасовото море, където създават потомството си и умират. За нещастие сфиксовете не загиват, но е очевидно, че те също имат определено от предците им място за размножаване и те идват тук на платото да снасят яйцата си.

Рон продължи да върви и се сърдеше на себе си, за това, че си позволи елементарна непредпазливост. Той се чувствуваше и тук в чуждия свят прекалено спокоен, както бе свикнал в условията създавани от роботите. И дори не трепна, когато мечето усети опасността.

– А сега – изведнъж каза Хейджънс, – Никак не би ми попречило да имам оборудване, което притежават вашите роботи. С помощта на техниката, сигурен съм в това, ние ще направим първите стъпки за овладяването на тази планета и създаването на нормални условия за живот.

– С помощта на какво? – изненадано запита Рон.

– На техниката – каза нетърпеливо Хейджънс. – Ние ще намерим много машини в колонията на роботите. Те се оказаха беззащитни, защото не можеха да се борят активно със сфиксовете. И в бъдеще едва ли ще се държат по-добре. Но ако роботите бъдат махнати, машините могат да се използват с успех. Те не са чувствителни към температурните изменения.

Рон вървеше мълчаливо.

– Така и не предполагам, че ще ти потрѣбват машини направени от роботи – произнесе замислено той.

Хейджънс се обърна и го погледна.

– И какво е страшното? – запита той. – Аз нямам нищо против хората да заставят машините да изпълняват желанията им. И роботите, когато се използват по предназначение, не са чак толкова лоши. Но има неща с които те не могат да се справят. Само човек трябва да управлява огнетметните оръдия и стерилизаторите на почвата и както се следва да изгори и унищожи семената на отровните и вредни растения. Ние тук ще се върнем, Рон, и ще унищожим инкубаторите на тези адски

създания. Ако всяка година обработваме почвата на платото, то с течение на времето ще изтрием сфиксовете от лицето на планетата. Сигурен съм, че има и други места, където снасят яйцата си. Ние ще ги намерим и ще превърнем Лорен II в прекрасно място за обитаването на хората.

Рон язвително се усмихна.

– Ако унищожите сфиксовете, ще направите планетата безопасна за роботите.

Хейджънс се разсмя.

– Ти досега си видял само „нощните скитници“ – каза весело той. – И си забравил за обитателите на планинските склонове. Те така успешно могат да ти пуснат кръвчицата и после да вдигнат весел пир над трупа ти. Признай си честно, Рон, ти би ли започнал пътешествие с роботи в ролята на телохранители? Съмнявам се. Хората не могат да оцелеят на тази планета, ако защитата им зависи само от роботите. Ще дойде време и ти ще си спомниш думите ми.

Едва след десет дни откриха колонията. През това време им се наложи често да се сражават със сфиксовете. Те убиха няколко еленоподобни животни и някакви непознати тревопасни.

Щом се оказаха на територията на колонията веднага започнаха да търсят останалите живи хора. Когато паднала електрическата преграда двама души се намирали в тунела, където монтирали нов пулт за управление на роботите, които трябвало да работят в шахтите. Трети надзиравал рудните разработки. Обезпокоени от прекъсването на връзката с колонията те тръгнаха с бронираната кола към лагера. За щастие нямали със себе си оръжие и това им спасило живота. Те видяли само безброй беснеещи сфиксове. Зверовете през бронята усетили хората, но не могли да я пробият. Заселниците решили да прекратят добива на руда и да използват роботите за борба с живата напаст. Но машините не успели да се справят с непознатата задача. Нещастниците измайсторили малки ръчни гранати и ги напълнили с ракетно гориво. Единственият ефект бил, че няколко сфиксове побягнали опърлени с неистов писък. Но тези гранати не могли да убият нито едно такова чудовище. Най-лошото било това, че почти изчерпали напълно запаса от гориво. Останало им само едно и те се барикадирали в тунела. Остатъците гориво запазили за сигнализацията в случай, че дойде кораб да ги търси. Те били заключени като в затвор. Разделили останалите запаси храна на порции и търпеливо зачакали спасение, без особени надежди, като с ненавист съзерцавали неподвижните фигури на механическите роботи, които без енергия не могли да изпълняват и единствената работа, на която били способни.

Когато колонистите видяха Хейджънс и Рон направо заплакаха. роботите и всичко свързано с тях предизвикваше в тях по-голямо отвращение отколкото сфиксовете. Хейджънс им даде оръжие и те тръгнаха към мъртвата колония. По пътя убиха шестнадесет сфикса, а на разчистената от роботите площадка намериха още четири трупа. В най-различни места откриваха останките на загиналите хора. В бараките и складовете намериха известно количество храна. Нападателяте бяха унищожили почти всички пакети с пластмасови обвивки, но не бяха докоснали металните кутии.

Горивото за щастие се бе запазило. Навсякъде стояха или лежах проблясващите тела на роботите, готови след миг да се заемат с работата си. Но те не помръдваха и около тях се надигаха зелените стръкове на свежа трева. Хората дори не погледнаха умните машини. Преработиха така огнетните коли, че да ги управляват без помощта на роботите и ги напълниха докрай с горивна смес. После намериха и ремонтираха гигантския стерилизатор, специално предназначен за унищожаване на растения, с които роботите не можеха да се справят. И като завършиха тези неща, те се отправиха към платото.

През тези няколко дни хората съвсем изглежиха Найджъл. Те с радост се възхищаваха от всичко, което сега или в бъдещето би могло да се обърне против сфиксовете и затова непрекъснато го хранеха и галеха.

По следите на сфиксовете се изкачиха до най-високата част на платото. Семпър им помагаше да откриват чудовищата. Сфиксовете с вой и отвратителен писък нападаха отряда. Мечките ловко отразяваха напора им, докато Хейджънс и Рон действаха с новите оръжия. Стерилизаторът се оказа способен да унищожава яйцата на сфиксовете – диатермичните лъчи безпогрешно улучваха целта. В ръцете на хората тази машина се превърна в бойно оръдие. Нито един робот не би съобразил кога, как и против какво може да се използва тази машина.

Купищата изгорени трупове привличаха сфиксовете от цялото плато, дори когато нямаше вятър. Те идваха да издадат печалния си вой над мъртвите родственици. Оцелелите заселници ги чакаха с готово оръжие край купищата мъртви изчадия на ада и с огнени потоци унищожаваха новопристигналите. Хейджънс пресметна, че те са ликвидирали повечето особи в тази част на пустинята. Разбира се, доста са останали на други места, но на очистената територия можеше вече спокойно да се живее, без страх от нови нашествия, тъй като лъчите на стерилизатора проникваха през дебелия слой пясък и обезвреждаха смъртоносните яйца. А когато работата в основни линии бе завършена, Хейджънс и Рон

издигнаха лагер на края на платото и се заселиха там с мечките, като предоставиха на колонистите възможността да продължат с отмъщението за загиналите им другари.

Една вечер Хейджънс навика Найджъл, който се навърташе около печашото се месо на огъня. Мечето жално засумтя и отиде да потърси закрила от Рон.

– Хейджънс – с усилие се реши той. – Време е да поговорим за нашите работи. Аз съм инспектор на Колониалната Служба, а ти нелегален заселник. Моят дълг ми налага да те арестувам.

Хейджънс го изгледа с любопитство.

– Ще ми предложиш ли сделка, ако ти предам съучастниците си? – гласът му бе съвсем тих. Или ще трябва да доказвам, че не съм длъжен да говоря против съвестта ми?

– Недей с този тон, Хейджънс – раздразни се Рон. – През целият си живот аз съм бил честен човек, но повече не вярвам, че роботите са приложими при всички условия. Тук не е място за тях. Нещата са били грешни още отначало. Сфиксовете са унищожили колонията, защото роботите не са могли да се справят с тях. Тук трябва да живеят само хора и мечки. В противен случай хората ще си кротуват цял живот зад сфиксонепроницаемата ограда и ще се задоволяват с това, което роботите произвеждат. А тук има толкова много интересно и хората ще бъдат лишени от него. Струва ми се, че да се живее на подобни планети като Лорен II в пълна зависимост от роботите, означава да проявяваме неуважение към себе си.

– Надявам се, че не ставаш религиозен? – сухо запита Хейджънс. – Ти преди използваше този термин за определянето на самоуважението.

Семпър изкряска, тъй като Ситка се приближи до огъня и едва не го настъпи. Мечката вдиша ароматната миризма на печено, Хейджънс грубо му викна и той отново седна, като не сваляше очи от парчето месо и непрекъснато се облизваше.

– Ти така и не ми даде възможност да завърша – сърдито каза Рон. – Като инспектор в задълженията ми влиза и проверка на това, което е направено на планетата преди пристигането на основната част заселници. Първата ми работа е да съставя подробен доклад за колонията работи, за което всъщност пристигнах, а тази колония фактически е унищожена. И както разбирам, това не е случайност. Планирането е било неправилно. Колонията не би могла да издържи тук.

Хейджънс се усмихна в настъпващия мрак. Нощта започваше. Той заобръща шиша на който се печеше месото.

– В случай на нужда заселниците имат пълното право да се обърнат към всеки преминаващ наблизко кораб. Естествено, че... Аз винаги съм бил честен човек, Хейджънс и затова ще напиша, че колонията създадена според плана, се е оказала нежизнеспособна и е била унищожена. Загинали са всички, освен трима, които са се скрили и са сигнализирали за помощ. Всъщност, така беше. Сам го знаеш.

– Е, продължавай – подхвърли с насмешка Хейджънс.

Рон отново изпита раздразнение.

– И съвсем случайно, забележи това, кораба, на който си бил ти с мечките и орела, е уловил сигнала за помощ. Ти си се приземил с цел да помогнеш на заселниците. Така всъщност си беше. И твоето присъствие тук е напълно законно. Единственото незаконно е, че си бил тук в момента, когато е потрябвала твоята помощ. Но ние ще се направим, че те е нямало тук.

Хейджънс извърна глава и започна да се взира в съгъстващия се мрак. После произнесе спокойно:

– Аз не бих повярвал на подобна история. И не мисля, че в Колониалната Служба има подобни глупаци.

– Те не са глупаци – рязко отвърна Рон, – и естествено няма да повярват. Но когато прочетат в доклада ми, че в резултат на невероятните събития, заселването на планетата става осъществима възможност, те ще погледнат на нещата по друг начин. Аз ще им докажа, че колония от работи на Лорен II без наличието на хора е чиста идиотщина и само с помощта на мечките може да се направи планетата способна да поеме пристигането на стотици заселници всяка година. И когато това се осъществи...

Тялото на Хейджънс някак си странно се затръска. Чакащият близо до огъня Сурдо с надежда поемаше въздух през носа си. Около пламъците вече се въртяха махащи същества без козина, които мечките с лекота сваляха на земята и апетитно ги изяждаха.

– В отчета ми – продължи Рон, – Ще има прекалено много примамливи предложения и те ще натежат. Организаторите на колонията ще трябва да се съгласят, иначе ще фалират. А вашите приятели ще ги подпомогнат.

Хейджънс се тресеше от смях.

– Рон! Ти си долен лъжец! – успя да каже по едно време. – Та нали е доста неразумно от твоя страна да поставяш такова петно на безупречната си досега репутация, само и само да ме спасиш. Ти не се държиш като разумно животно, Рон. Но аз знаех, че от тебе няма да стане

разумно животно, когато настъпи труден момент.

Рон се смути.

– Но това е единственият изход от възникналата ситуация и той е напълно приемлив и възможен.

– Приемам го – каза с усмивка Хейджънс, – и ти благодаря, тъй като това ще даде на няколко поколения хора да живеят по-човешки на планетата. Приемам го, защото, ако искаш да знаеш истината, това ще спаси Ситка Пит, Сурдо Чарли, Фаро Нел и Найджъл, които съм докарал тук незаконно.

Нещо меко и приятно се допря до колената на Рон. Мечето го блъскаше и искаше да се приближи до лакомото парче. Накрая успя да стигне огъня. Рон се изтърколи на земята, но детето нищо не забелязваше и с упоение задиша благоуханната миризма.

– Плесни го, както трябва – посъветва Хейджънс, – и веднага ще се дръпне.

– За нищо на света – взмути се Рон без да помръдне, – за нищо на света. Той е мой приятел!

КРАЙ

© 1956 Мъри Лейнстър

Murray Leinster
Exploration Team, 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ОТ ДРАКОНИТЕ ДО КОМПЮТРИТЕ (награди Хюго). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. (SF Трилър, No.13). Ред.-съставители: Красномир КРАЧУНОВ, Иво ХРИСТОВ, Н. СТРАНСКИ. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 13.00 лв.

Съдържание: (въведение) – с.2;

Изследователския отряд, Мъри ЛЕЙНСТЪР [в съдържанието: Отрядът на изследователите] – 3 с.;

Господарите на драконите, Джак ВАНС – 60 с.;

Нямам уста за да викам, Харлан ЕЛИСЪН – 166 с.;

Съобщение [илюст. към стихотворния роман на Б. Божилов „С ракета LZ на Луната“] – 186 с.;

Енциклопедия на световната фантастика. Част V [Бластер-Борун] – 187–192 с.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1347>]